— der i den anden periode skal betales en rente svarende til det dobbelte af centralbankens basisrente — som i øvrigt finder anvendelse i tilfælde af forsinket betaling i henhold til den pågældende medlemsstats lovgivning — udelukkende for så vidt angår den forsinkede betaling af morarenterne for den første periode?

3) Skal momsdirektivets artikel 183 fortolkes således, at ækvivalensprincippet er til hinder for en medlemsstats praksis, hvorefter afgiftsmyndigheden for så vidt angår den moms, der ikke er tilbagebetalt, kun betaler en rente svarende til centralbankens (simple) basisrente, hvis EU-retten er blevet tilsidesat, mens der betales en rente svarende til det dobbelte af centralbankens basisrente, hvis den nationale ret er blevet tilsidesat?

([1]) EUT 2006, L 347, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Spanien) den 17. januar 2018 — Cobra Servicios Auxiliares, S.A. mod FOGASA, José David Sánchez Iglesias og Incatema, S.L.

(Sag C-29/18)

(2018/C 142/32)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Cobra Servicios Auxiliares, S.A.

Sagsøgte: FOGASA, José David Sánchez Iglesias og Incatema, S.L.

Præjudicielle spørgsmål

1) Skal § 4 i rammeaftalen om tidsbegrænset ansættelse, der er optaget som bilag til direktiv 1999/70 ([1]), fortolkes således, at den er til hinder for en national retsforskrift, som i forbindelse med én og samme omstændighed (ophøret af en entreprise mellem arbejdsgiveren og en tredjepartsvirksomhed efter sidstnævntes ønske) fastsætter en lavere erstatning for ophøret af en tidsbegrænset ansættelse med henblik på et bestemt arbejde eller en bestemt tjenesteydelse svarende til varigheden af den nævnte entreprise, end for ophøret af en tidsubegrænset ansættelse af tilsvarende arbejdstagere på grund af en kollektiv afskedigelse begrundet i produktionsmæssige hensyn som følge af ophøret af den nævnte entreprise?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal det da antages, at en ulige behandling i forbindelse med erstatning på grund af ophør af en ansættelse begrundet i de samme faktiske omstændigheder, men i henhold til forskellige retsregler, mellem arbejdstagere i henholdsvis tidsbegrænset ansættelse og tidsubegrænset ansættelse, udgør diskrimination som den, der er forbudt i henhold til chartrets artikel 21, idet den er i strid med ligebehandlingsprincippet og forbuddet mod forskelsbehandling som fastsat i chartrets artikel 20 og 21, som udgør en del af de grundlæggende principper i EU-retten?

([1]) Rådets direktiv 1999/70/EF af 28.6.1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP (EFT L 175, s. 43).